

ΕΤΟΣ ΣΤ'.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 284

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμή ετησίας συνδρομής προπληρωτέας διά μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διά δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20
Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἰπποκράτους ἀριθ. 5, παρὰ τῆ πλατεῖα τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 22 Ἰουλίου 1884.

Ἡ ΠΛΑΝΗ ΤΟΥ Κ. ΖΩΝΤΟΒΟΛΟΥ

(Διήγημα ψυχωφελές).

Οἱ βουλευταὶ Ἀττικῆς τὸν γνωρίζουν ὑπὸ τὸ ὄνομα Μελέτιος Παπαμελετίου. Ἄλλ' οἱ συγγωρικοὶ τοῦ ἀποτεινόμενοι μὲν πρὸς αὐτὸν τὸν ἀποκαλοῦσιν κὺρ Μελέτιος, συνομιλοῦντες δὲ περὶ αὐτοῦ μεταξύ των ὀνομάζουσι Ζωντόβολον.

Ἔχει 50 ἔτη, γένεια, σύζυγον, ρευματισμούς καὶ ἐπιρροὴν εἰς τὸν δῆμόν του χάριν τῆς τελευταίας ταύτης ιδιότητός του εἰς ὑποψήφιός ἰσχυρὸς ἄλλοτε τῶ ἐπρότεινε νὰ τὸν διορίσῃ νεκροσκόπον ἢ ἀρχι-καυπηγόν. Ὁ κ. Ζωντόβολος ἐπροτίμησεν ὅμως νὰ μείνῃ δεξιὸς ψάλ-της εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου του, ἀρκεσθεὶς εἰς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ ὑποψηφίου ὅτι θὰ ἐξῆρει τὸ μονογενὲς ραχιτιῶν τέκνον του ἐκ τῆς στρατεύσεως λόγῳ ὑπερσαρκίας τῆς ὠμοπλάτης.

Ὁ ἀγαθὸς χωρικός δὲν εἶνε φιλόδοξος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀ-γαπᾷ πολὺ τὸ χωρίον του. Μόλις ἀπαξ κατὰ διετίαν ἀποφασίζει νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ μένει ἐν αὐτῇ ἐπὶ τόσα τέταρτα τῆς ὥρας ὅσα τῶ εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖα πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ὑποθέσεων του. Ἐπομένως διὰ τὸν κ. Ζωντόβολον αἱ Ἀθῆναι εἶνε ἀγνωστοὶ ὄ-σον τὸ ἀγγλικὸν σύνταγμα εἰς τὸν κ. Δημητρακάκην καὶ οἱ παρισί-νοι σιρμίς εἰς τὸν Σταμούλην.

★

Ἐν τούτοις παραδόξως ἡμέραν τινὰ ὁ κ. Ζωντόβολος ἐθέσθη εἰς τὰς Ἀθῆνας. Τὸ ἕκτακτον τοῦτο φαινόμενον ὤφειλετο εἰς τὸν ἐπ' ἀ-γαθῶ συντηθέντα σιδηροδρόμον τῆς Ἐλευσίνας. Καὶ ἰδοὺ πῶς.

Λόγω γενομένου μεταξύ των συγγωρικών περὶ τῆς ταχύτητος τοῦ σιδηροδρόμου τούτου, ὁ κύρ Μελέτιος ἐστοιχημάτισεν ὅτι ἐκκι-νῶν ταυτόχροτως ἀπὸ ἐν τῶν καθ' ὁδὸν χωρίων ἡδύνατο νὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθῆνας μετὰ τὴν Διαμάντων ταχύτερον τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἡ Διαμάντων — ἣτις εἰρήσθη ἐν παρόδῳ εἶνε ρωμαλέα καὶ εὐ-τραφῆς ὄνος — ἐδικαίωσε πληρέστατα τὴν καύχησιν τοῦ κυρίου της, διότι τῷ ὄντι ἐφθασε 22 λεπτά τῆς ὥρας πρὸ τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἂν καὶ ἔφερον ἐπὶ τῆς ράχώς της ἕνα ἄσκον βουτύρου, πολλὰ ζεύ-γη ὀρνίθων καὶ τὸν κύρ-Μελέτην μετὰ δρας τοῦ τὰς ιδιότητας.

Χαίρων διὰ τὴν νίκην του ὁ κύριος τῆς Διαμάντων καὶ προβλέ-πων ὅτι τὸ ζῶν του ἡδύνατο ἡμέραν τινὰ νὰ διεκδικήσῃ τὸ βραβεῖον τῆς Ἰππικῆς Ἐταιρίας, ἀφοῦ ἐξεποίησε τὸ βούτυρόν του καὶ μέρος τῶν ὀρνίθων του καὶ διένειμε τὸ ἐπιλοιπὸν μέρος εἰς φίλους τινὰς καὶ κομμυπάρους του, ἀπεφάσισε παρὰ τὴν συνθήειάν του νὰ παρα-μείνῃ ἐπὶ τινὰς ὥρας εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ ἴδῃ τ' ἀξιοθέατα τῆς πρωτεύουσῃς.

Καὶ εἶδε τῷ ὄντι τὸν Καζάζην, τὸν Καραβίδαν, δύο ἀγροφύλακας, τὸν λαϊμοδέτην τοῦ κ. Στεφανίδη, τὴν ἀμβρόλλαν τοῦ κ. Κασσιμά-

τη καὶ τὰς παρὰ τοῦ κ. Λομβάρδου διαταχθείσας ἐπισκευὰς τοῦ ὕ-πουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν. Ὁ κ. Μανσόλας εὕρισκετο ἀτυχῶς εἰς Κάνθαρον χάριν τοῦ ζητήματος τῆς ἀπολυμάνσεως· ἀπουσίαζον ἐ-πίσης ὁ κ. Δεμάθας καὶ ὁ κ. Πλατούτσας.

Πρὸ τῆς Ἀκαδημίας ὁ χρησιμεύων αὐτῷ ὡς ξενοφῶς κομμυπάρος τὸν ἐγκατέλιπε καὶ τὸν ἀπεχαιρέτισεν. Ὁ κ. Ζωντόβολος ἔμεινε μόν-ος καὶ ἀφοῦ παρετήρησε τὰ ἀγάλματα καὶ ὤκτειρε τὴν σκληρότη-τα τοῦ ἱατροσυνεδρίου τὸ ὅποιον δὲν ἐφρόντισε νὰ θέσῃ ἐν ζευγὸς περισκελίδων εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ.

Ἄλλ' ἐνῶ ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἀντικυρὸν πεζοδρόμιον εἰς τὸ ὅποιον ἦτο σικὰ περισσότερα, εἶδεν ἕξαφνα στρατιώτην ἔνοπλον, ὅστις τῷ ἀνέκο-ψε τὸν δρόμον ἄποτόμως καὶ τὸν διέταξε ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ἀπεμακρύνθη ἔντρομος καὶ σπύδων καὶ μετέβη εἰς τὸ ἄλλο πε-ζοδρόμιον. Ἐκεῖθεν στραφεὶς εἶδεν ὅτι ἦτο οἰκία μικρά, ἀλλὰ κομψή. Πολυτελῆ παραπετάσματα ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν παραθύρων· κάτοπτρα μετὰ κερωνίδας χρυσᾶς ἤστραπτον ἐντός, καὶ ἐφαίνοντο στίλβοντα πλού-σια καὶ καινουργῆ ἔπιπλα.

— Κάποιος ὑπουργὸς θὰ κάθεται! εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Καὶ ἠρώτησε τὸν πρῶτον τυχόντα διαβάτην.

— Εἶνε φυλακαί, τῷ εἶπεν οὗτος.

— Φυλακαί;... ἐπανελάθεν ὁ κ. Ζωντόβολος ἀνοίγων ὑπερμέ-τρως τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ναί· ἐδῶ μέσα ἐφυλάκιζαν τοὺς τραπέζιτας.

Ὁ ἀγαθὸς χωρικός ἀπῆλθεν ἔκθαμβος. Ἐνεθυμήθη τότε τὴν δια-δοθεῖσαν καὶ εἰς τὸ χωρίον του εἶδησιν περὶ τῆς δωρεᾶς τοῦ κ. Βαλ-λιάνου καὶ ἔτυψε τὸ μέτωπον.

— Κ' ἐκείνη ἡ κουτῆ ἢ Στάβκινα ἔκλαιε γιὰ τῆς ἐπῆραν τὸν ἄνδρα ὅς τῆ φυλακή! εἶπεν. Ἄφησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον καὶ νὰ τῆς εἰπῶ τί θὰ εἴπῃ φυλακή!

★

Παρὰ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὀμοιοῖας εὗρε κατὰ γῆς ἐν πορτοφό-λιον. Τὸ ἐσήκωσε μετὰ περιεργίας, ἀλλὰ ταυτοχρόνως τὸν ἐπλη-σίασαν δύο εὐγενεῖς καὶ κοσμίως ἐνδεδυμένοι κύριοι καὶ τῷ ἐζήτη-σαν μερίδιον ἐκ τοῦ εὐρήματος. Ὁ κληρὸς κύρ Μελέτιος συγκατετέ-θη μετὰ τινὰς ἀντιλογίας καὶ οἱ τρεῖς ἀπεσύρθησαν εἰς παράμερόν τι μέρος.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διανομῆς ἦτο ὅτι μετὰ τινὰς στιγμᾶς ὁ ἀ-πλοικός χωρικός ἦτο κάτοχος ἑνὸς πορτοφολίου περιέχοντος στυπέ-χαρτα, ἀλλὰ δὲν ἦτο κάτοχος τοῦ βαλαντίου του καὶ τῶν ἐν αὐτῷ 225 δραχμῶν.

Ἐπέστρεψεν ἐν τάχει τεταραγμένος καὶ διεκρίνε τοὺς δύο κυρίους φιλικώτατα συνομιλοῦντας μετὰ τινος κλητῆρος.

— Πιάστε τους, εἶνε κλέφταις!... ἀνεβόησεν ὁ κύρ Μελέτιος, βλέ-πων τὸν κλητῆρα.

Οἱ δύο κύριοι μειδιῶντες ἀπῆλθον ἀφοῦ ἀντήλλαξαν βλέμμα συν-εννοήσεως μετὰ τοῦ κλητῆρος.

— Τί φωνάζεις ρέ; τῷ εἶπεν ὁ κλητῆρ.

— Μοῦ κλεψάν τούς παρᾶδες μου! ἐπανελάθεν ὀλολύζων ὁ χωρικός.

— Ποῖος;

— Νά, ἐκεῖνοι!...

— Οὐ, νά χαθῆς! ἀπήντησεν ὁ κλητῆρ. Θαρρῶ πῶς κἄτι λω-
ποδύτης θά ἦσαι καί σύ, ἔλα μαζί μου.

Ὁ Ζωντόβολος τὸν ἠκολούθησεν. Ἐφθασαν εἰς τὴν Διεύθυνσιν
καὶ ὁ κλητῆρ τὸν παρέδωκεν εἰς τοὺς συντρόφους του.

— Πάρτε τον κί' αὐτόν μου φαίνεται! πῶς εἶνε παστρικό τσανάκι.

Εἶ; γέρων κλητῆρ τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὴν αὐλήν. ἤνοιξε διὰ κλει-
δᾶς μίαν σκοτεινὴν ὀπήν ἐν εἶδει θύρας καὶ τὸν ἔσπρωξε δι' ἐνὸς
λακτίσματος.

Ὁ Ζωντόβολος εὐρέθη ἐντὸς ψηλαφῆτου σκότους.

Ἐφασκε κατὰ γῆς τὸ ἔδαφος ἐκαλύπτετο ὑπὸ παχυτάτου στρώ-
ματος βορβόρου, ὅστις ἀνίδειδε πνιγηρὰν ἀναθυμίασιν.

Μετ' ὀλίγον ἠσθάνθη φοβερὸν κνισμὸν εἰς ὄλον του τοῦ σώμα· ἡ
σθάνθη εἰς τὴν ράχιν του ἀναστάσιν ἀλλόκοτον ὡς νὰ ἐξετέλουτο
ἐπ' αὐτῆς ἀγῶνας μυριάδες μικροργανισμῶν. Καὶ ὅμως ἐνεθυμειτο
κάλιστα ὅτι προτοῦ ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ χωρίου εἶχεν ἀλλάξει
καὶ φορέσει καθαριώτατα ἱμάτια.

Ἡσθάνετο ὑπερβολικὴν κόπωσιν καὶ εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀναπαυθῆ.
Ἄλλὰ μόλις ἐξέτεινε τοὺς πόδας του ἐνόησε ὅτι προσέκρουσε κατ'
ἀνθρωπίνου σώματος.

— Ποῖος εἶν' αὐτοῦ; ἠρώτησεν.

— Ἐγώ, ἀπήντησεν ἀσθενῆς τις φωνή.

— Καὶ πῶς εἶσ' ἐδῶ;

— Μ' ἔφεραν, ἐγθῆς βράδῳ, περιμένω νὰ μὲ πάγουν στὴ φυλακῆ.

Εἰς τὴν φυλακὴν! Ὁ κύρ Μελέτης ἀνεμνήσθη τότε τῆς φωτει-
νῆς, τῆς εὐαέρου καὶ πολυτελοῦς ἐκεῖνης οἰκίας, τῆς ὁποίας τὴν ἄ-
νετον καὶ πλουσίαν πολυτέλειαν διεῖδε μέσον τῶν παραθύρων καὶ ἡ
ψυχὴ του ἠυφράνθη.

— Τότε νὰ μὲ ὑπάγουν καὶ ἐμὲ εἰς τὴν φυλακὴν! ἐκεῖ τοῦλάχισ-
τον θ' ἀναπαυθῶ, εἶπεν.

Καὶ ἤρχισε νὰ τύπη τὴν θύραν. Ἐπεφάνη εἰς κλητῆρ ἀγριο-
πράσωπος κρατῶν βουνευρον.

— Τί κτυπᾶς ἔτσι ρέ; τὸν ἠρώτησεν.

— Θέλω νὰ μὲ πάτε εἰς τὴν φυλακὴν, εἶπεν ὁ Ζωντόβολος.

— Καλὰ θὰ γένη τὸ κέφι σου, εἶπε γελῶν ὁ κλητῆρ. Ὡστόσο
δέξου αὐτὰ γιὰ νὰ μάθῃς νὰ κάθῃσαι ἡσυχᾶς.

Καὶ μετὰ πάσης ἀπαθείας τῷ ἔδωκε τὴν πρώτην δόσιν τῶν ρα-
βδισμῶν εἰς τὴν ράχιν.

Περὶ τὴν ἔσπεραν εἰς κλητῆρ προσελθὼν τὸν ὠδήγησεν ἔμπροσθεν
ἐνὸς ὑπαστυνόμου.

— Γιὰ τὸ Θεό! εἶπεν ὁ ταλαίπωρος χωρικός, ἡ νὰ μ' ἐλευθε-
ρώσετε, ἀφοῦ δὲν ἔκαμα τίποτε, ἡ νὰ μὲ στείλετε κἀν εἰς τὴν φυλα-
κὴν γιὰ νὰ ἡσυχάσω.

— Καλὰ θὰ σὲ στείλωμεν ἀλλὰ νὰ μαρτυρήσῃς προτῆτερα.

— Τί νὰ μαρτυρήσω;...

— Ἄ! κάνεις τὸν ἀνέιξερο; Ἐννοιά σου! φέρε ἐκεῖνα τὰ
πράγματα, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος ἀποτεινόμενος πρὸς ἕνα κλητῆρα.
Ὁ κλητῆρ ἀνεφάνη μετ' ὀλίγον φέρων ἐπὶ πινακίου δύο αὐγὰ ἀ-
χνίζοντα.

— Εὐχαριστῶ, δὲν πεινῶ, εἶπεν ὁ κύρ Μελέτης.

— Ἄ!... ξεῦρεῖς καὶ χωρατὰ, ... Τώρα θὰ ἰδῆς.

Τὸν ἐξέδωσαν τὸν συνέλαβον διὰ τῆς βίας καὶ τῷ ἔθεσαν τὰ δύο
καίοντα ὡὰ ὑπὸ τὰς μασγάλας.

— Παναγία μου! ἐφώνει μὲ κραυγὰς σπαρακτικὰς ὁ ἀτυχῆς, τί
σᾶς ἔκαμα; πηχάινετέ με εἰς τὴν φυλακὴν, γιὰ ὄνομα Θεοῦ, εἰς
τὴν φυλακὴν!...

*

Κατὰ καλὴν του τύχην διέβαινε τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς γνώριμὸς
του, ὅστις ἀκούσας τὰς κραυγὰς καὶ μαθὼν τὰ διατρέχοντα ἔσπευσε
νὰ εἰδοποιήσῃ ἕνα ὑπουργικὸν βουλευτὴν φίλον τοῦ βασιανίζομένου.
Ὁ βουλευτῆς μετέβη εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ μεσολαβήσας κατῴρ-
θωσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἀτυχῆ κύρ Μελέτην.

Κύρ βουλευτῆ, εἶπε μετὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης ὁ κύρ Με-
λέτης, εἶνε νύκτα τώρα· ποῦ μπορῶ νὰ πάγω στὸ χωριὸ μου! Δὲν
μὲ πηγαίνει, σὲ παρακαλῶ, νὰ μὲ βάλῃς νὰ ἡσυχάσω εἰς τὴ
φυλακὴν.

— Σὲ ποῖα φυλακὴν; ἠρώτησεν ἀπορῶν ὁ βουλευτῆς.

— Σ' ἐκεῖνη ποῦ εἶνε κοντὰ στὴν Ἀκαδημία.

Ὁ βουλευτῆς ἤρχισε νὰ γελᾶ θεορυβδῶς.

— Ἄ! αὐτὴ εἶνε φυλακὴ διὰ τοὺς τραπεζίτας! εἶπεν.

— Διὰ τοὺς τραπεζίτας;... ἐπανελάθεν ἀπορῶν ὁ ἀπλοῖκος χω-
ρικός.

— Ναι! μόνον διὰ τοὺς τραπεζίτας δι' ὄλον τὸν ἄλλον κόσμον ἡ
φυλακὴ εἶν' ἐκεῖνη ποῦ εἶθε.

*

Ὁ κύρ Ζωντόβολος ἀνεπύθη τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς ἕν χάνι· ἀλλὰ
δὲν ἐκοιμήθη. Ἐμμενεν ἀπορῶν καὶ διαλογιζόμενος μὴ δυνάμενος νὰ
ἐννοήσῃ τὸ σύστημα τῶν φυλακῶν τῆς πατρίδος του. Τόσῃ δὲ ἀν-
τιπάθειαν ἠσθάνθη κατὰ τοῦ ὀνόματος τραπεζίτης, ὥστε τὴν
ἐπαύριον πρὶν ἐκκινήσῃ διὰ τὸ χωρίον του εἰσῆλθεν εἰς τὸ πρῶτον
κατάστημα ὀδοντοίατροῦ τὸ ὅποιον συνήτησε καὶ τὸν παρεκά-
λεσε νὰ τῷ ἐκβάλῃ δύο τραπεζίτας ὑγιεῖς, ὑγιεστέρους καὶ αὐτῶν
τῶν κ.κ. Νεγρεπόντη καὶ Βούρου.

HIGREC

ANEMOMAZOMATA

Battez, tambours, sonnez, clairons,
Flottez, drapeaux de la patrie!

Τὴν ἐπαύριον τῶν μεγάλων μαχῶν οἱ νικηφόροι στρατηγοὶ προ-
βιάζον ἀμέσως ἐπ' αὐτοῦ τοῦ χιματηροῦ πεδίου εἰς ἀμοιβὴν τῆς
ἀνδρείας τῶν τοῦς ὅπρωθήποτε διακρηθέντας. Τὴν συνήθειαν ταύ-
την ἀκολουθῶν καὶ ὁ μέγας ἡμῶν στρατηλάτης ἐφιλοδώρησεν εἰς
τὸ ἔθνος φάλαγγα ὀλοκλήρων βραμοφόρων, ἐν ᾧ ἀκόμη ἀντηχοῦν
αἱ σφαιραὶ τῶν τραχωνικῶν πολέμων.

Ἐν μόνον δὲν ἐσκέφθη ἐν τῷ ζήλω αὐτοῦ ὁ μεγαλεπήβολος ἀ-
νήρ· ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ τῷ εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ ἐπικρατήσῃ τὰ
ἔνδοξα τρέπακά του, διότι ὅλος ὁ στρατὸς μὲ τοὺς ἀλλεπαλλήλους
πριβίθασμούς θὰ καταντήσῃ ν' ἀποτελεῖται μόνον ἐκ βραμοφόρων.

Μετ' εὐχαριστήσεως εἶδομεν τὴν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως
ἐμφάνισιν τοῦ κυνοκτονου, χρησιμωτάτου δημοσίου λειτουργοῦ, οὐ-
τινος ἡ ἔλλειψις εἶχε γίνῃ ἐσχάτως λίαν καταφανῆς μετὰ τὰς
ἀγγελθεσίας ἐπανεπιλημμένας ἐπιθέσεις λυσσώντων κυνῶν κατ' ἀν-
θρώπων καὶ τὰς ἀπειλητικὰς ὑλακὰς τῶν περὶ τὴν Ὠραν ὑ-
δροφόρων.

Συνιστῶμεν ἰδίως αὐτῷ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἄρθρου τῆς τῆς παρ-
ελθούσης Κυριακῆς. Ἐκτὸς τῆς ἄλλης ἀχρεϊότητος καὶ τῆς ἀκο-
λασίας περὶ τὴν ἐννοίαν καὶ τὴν φράσιν, μεθ' ἧς εἶνε γε-
γραμμένον, ὅλοι γνωρίζουν ὅτι ἀπὸ πολλοῦ τὸ ὄνομα τοῦ συντά-
κτου αὐτοῦ ὑπῆρξε τὸ προχειρότατον παράδειγμα ὀσάκις πρόκει-
ται νὰ κατασταθῇ αἰσθητὴ ἡ ἀφρημένη ἔννοια τοῦ γελίου· ἐν
δὲ τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος φύλαξ ἐμετρήσαμεν τρεῖς ἢ τετράκις τὴν
λέξιν ταύτην ἀποδομένην εἰς ἄλλους. Μὴ δυνάμενοι νὰ ἐξηγή-
σωμεν τὸ παράδοξον φαινόμενον διὰ τῆς λογικῆς, προσεφύγομεν
εἰς τὴν ἱατρικὴν, καθ' ἣν τὸ πρῶτον σύμπτωμα τῶν ἐγκεφαλικῶν
ἀσθενειῶν εἶνε τὸ νὰ νομίζῃ ὁ πάσχων πάντας τοὺς ἄλλους ὑπο-
κειμένους εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ νόσον.

ΕΙΣ ΤΟ ΙΑΤΡΟΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Τί σοι ἐγκώμιον ἔσται ἐπάξιον, ποῖον σοι ἔπος;
Σοὶ βροτολέτειρας, σοὶ ἀνιάτους ὀφειλομεν νόσους·
ὑπνον καθηῦδες ἠδὲν ὅτε πάντα ἐμάστιζε τύφος,
νήδυμον ἠδὲ ὑπνώττας χολέρας ἐς θύρας εὐσσης.
Σπύσατε πάντες ἄθροισ κλεινοὶ Ἀθηνῶν οἱ δημόται,
σῆμ' ἀνεγείρατε λίθον καὶ γράμμασι γράψατ' ἐπάνω·
αὐτὸς κοιμᾶτ' ἱατρῶν τὸ συνέδριον χάλκεον ὑπὸν.

GUERRIER.